

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce: **J. Ú.**, zastoupeného Mgr. Václavem Voříškem, advokátem, se sídlem Černého 517/13, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, odbor dopravy a silničního hospodářství, se sídlem tř. Tomáše Bati 21, Zlín, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 5. 2015, č. j. KUZL-11639/2015, sp. zn. KUSP-11639/2015/DOP/Mu,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Uherské Hradiště, odboru dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 3. 2. 2015, č. j. MUUH-OD/76986/2014/UrbP Spis/15607/2014. Tímto rozhodnutím byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 900 Kč za správní delikt dle ustanovení § 125f odst. 1

zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož se měl jako provozovatel motorového vozidla tovární značky Audi, registrační značky ..., dopustit tím, že v rozporu s ustanovením § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu.

I. Obsah žaloby

V první žalobní námitce žalobce uvedl, že správní orgán I. stupně proti němu zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla dne 8. 12. 2014 doručením příkazu ze dne 2. 12. 2014, č. j. MUUH-OD/76986/2014/UrP Spis/15607/2014. Zahájení řízení předcházela výzva k úhradě určené částky ze dne 8. 10. 2014, č. j. MUUH-OD/80453/2014/TomS Spis/15607/2014. Správní orgán I. stupně tímto přípisem vyzval žalobce k uhrazení částky 900 Kč, neboť se neznámý řidič měl dopustit dvou přestupků spáchaných ve dnech 20. 8. 2014 a 3. 9. 2014. Žalobce v této souvislosti namítal, že výzva k úhradě určené částky měla být vyhotovena pro každý přestupek zvlášť v souladu s ustanovením § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Dle názoru žalobce z výzvy nebylo zřejmé, zda se částka 900 Kč vztahovala dohromady k oběma přestupkům či ke každému zvlášť. Zároveň pak žalobce mohl chtít uhradit pouze částku za jeden přestupek a ke druhému vyčkat na zahájení řízení, což mu tímto postupem nebylo umožněno, a došlo tak dle žalobce k porušení jeho práva na obhajobu. Jelikož byla výzva pro žalobce matoucí, na výzvu nijak nereagoval, tzn. ani neuhradil určenou částku, ani správnímu orgánu nesdělil totožnost pachatele přestupků. Správní orgán I. stupně se pak s tímto spokojil a vyhotovil příkaz, kterým zahájil správní řízení o správním deliktu provozovatele vozidla.

Žalobce v návaznosti na výše uvedené namítal, že řízení o správním deliktu bylo zahájeno v rozporu s ustanovením § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, když správní orgán I. stupně zahájil řízení s provozovatelem vozidla, aniž by učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupků. Pokud žalobce na výzvu k úhradě určené částky nereagoval, správní orgán měl povinnost pokračovat v šetření přestupků (např. tak, že by vyzval žalobce k podání vysvětlení). Jen takový postup by byl dle žalobce konformní s ustanovením § 125h odst. 5 zákona o silničním provozu a odůvodňoval by následné odložení věci dle ustanovení § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). Pokud správní orgán žalobce ke sdělení totožnosti řidiče vozidla nevyzval, pak sice nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, avšak dle názoru žalobce toliko v důsledku vlastní pasivity a postupu v přímém rozporu s druhou větou ustanovení § 125h odst. 5 zákona o silničním provozu.

Dále žalobce uvedl, že dne 8. 1. 2015 zaslal správnímu orgánu I. stupně vyjádření k údajným přestupkům, ve kterém označil osobu řidiče, a navrhl předvolání této osoby ke svědecké výpovědi. Správní orgán I. stupně se však rozhodl osobu řidiče nekontaktovat s odůvodněním, které žalobce považoval za zavádějící. S ohledem na to pak žalobce namítal, že správní orgány neprovedly dokazování v rozsahu potřebném pro úplné zjištění skutkového stavu, konkrétně nebyl proveden důkaz výpovědi řidiče vozidla, přičemž odkázal

na judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle které mají správní orgány navržený důkaz provést, případně řádně odůvodnit, proč daný důkaz neprovedly (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 1 Afs 37/2009 - 40 a rozsudek ze dne 26. 10. 2007, č. j. 2 As 30/2007 - 58). Žalobce měl tedy za to, že v daném případě bylo spáchání přestupku prokázáno pouze úředním záznamem, který nemůže být jako důkaz připuštěn (k tomu žalobce odkázal rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115, publikovaný pod č. 1856/2009 Sb. NSS).

Žalobce se neztotožnil ani s úvahami, které vedly správní orgán I. stupně ke stanovení výše sankce za spáchání správního deliktu provozovatele vozidla, jelikož ve prospěch žalobce nehodnotil žádnou polehčující okolnost, a dále ve svém rozhodnutí uvedl, že se žalobce „*obdobného protiprávního jednání dopouští opakovaně*“. Toto tvrzení bylo však dle žalobce nepodložené, a není ani zřejmé, jak k takovému závěru správní orgán I. stupně dospěl, resp. z jakého podkladu v takovém hodnocení vycházel. K tomu pak žalobce doplnil, že jako provozovatel vozidla správní delikty fakticky osobně nespáchal, a je trestán za něco, čemu ani on sám nemohl zabránit.

V poslední žalobní námitce žalobce uvedl, že správní orgán I. stupně nijak neprokázal, že vozidlo žalobce bylo zaparkováno v působnosti dopravní značky IP 13c. Tato skutečnost vyplývá pouze z úředního záznamu, přičemž úřední záznam dle žalobce nemůže být považován za důkazní prostředek a nemůže být proveden k důkazu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115, publikovaný pod č. 1856/2009 Sb. NSS). K tomu žalobce doplnil, že v předmětných úsecích komunikace je po část dne parkování zpoplatněno a po část dne je parkování zdarma, a tedy bylo nezbytné postavit na jisto, v jaké době byl na daných místech automobil žalobce zaparkován. Z podkladů pro rozhodnutí však není dle jeho názoru zřejmé, jakým způsobem byl takový čas zjištěn a zda byl měřen certifikovaným měřidlem, stanoveným dle § 3 odst. 3 písm. b) zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o metrologii“). S ohledem na vše výše uvedené žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

II. Vyjádření žalovaného

Žalovaný v úvodu svého vyjádření upozornil krajský soud na opožděnost podané žaloby s tím, že napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 27. 5. 2015, avšak předmětná žaloba byla doručena soudu dne 22. 10. 2015. Dále žalovaný uvedl, že námitky žalobce nemají oporu ve spisovém materiálu, přičemž žalobce cestou zmocněnce teprve ve správní žalobě poprvé předložil námitky proti skutkovému stavu i procesnímu postupu správního orgánu, ač tak mohl nepochybně učinit již v řízení před správním orgánem I. stupně.

Žalovaný trval na tom, že učinil veškeré legitimní úkony, aby zjistil osobu pachatele přestupku, a až teprve poté zahájil správní řízení o správním deliktu v souladu se závěry Nejvyššího správního soudu vyslovenými v rozsudku ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014 - 45. Za přepjatý formalismus žalovaný považoval námitku žalobce, že výzvu k úhradě určené částky ze dne 8. 10. 2014 měl správní orgán vyhotovit pro každý přestupek zvlášť. Dle

žalovaného byla tato výzva sepsána s maximální pečlivostí a zcela zohledňovala ustanovení § 125h odst. 4 zákona o silničním provozu.

Žalovaný taktéž uvedl, že pokud žalobce chtěl sdělit skutečného pachatele přestupků, pak mu nic nebránilo tak učinit v reakci na výzvu a nemusel vyčkávat až do správního řízení, kde navíc sdělení údajného pachatele přestupku ztrácí na významu a relevantnosti. Žalovaný se pozastavil také nad skutečností, že žalobce si na pachatele přestupků rozpomněl až poté, co se nechal zastoupit společností FLEET Control s.r.o., což dle názoru žalovaného pouze podtrhuje účelovost jednání žalobce. Tento postup pak dle žalovaného zapadá do kontextu předem připraveného scénáře, který je již znám patrně všem správním orgánům v České republice, a ve známost se dostal také správním soudům, k čemuž žalovaný odkázal na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 21. 9. 2015, č. j. 30 A 116/2014 - 43.

K námitce týkající se stanovení výše sankce žalovaný uvedl, že z vlastní úřední činnosti je mu známo, že žalobce se opakovaně dopouští správních deliktů (přestupků) v silničním provozu, k čemuž odkázal na případ správního deliktu v odvolacím řízení pod č. j. KUZL 62620/2014 nebo KUZL 46432/2015. Závěrem žalovaný doplnil, že chtěl-li žalobce zpochybnit skutkový stav v projednávané věci, mohl námitky uplatněné až v žalobě vznést již ve svém odvolání. Žalovaný tedy navrhl, aby krajský soud žalobu odmítl pro opožděnost.

III. Replika žalobce

Žalobce reagoval na vyjádření žalovaného podáním repliky, v níž zopakoval argumenty již dříve uvedené v podané žalobě. Pokud se jednalo o namítanou opožděnost podané žaloby, uvedl, že tato byla podána k poštovní přepravě dne 26. 7. 2015 ve Spolkové republice Německo. K tomu žalobce odkázal na ustanovení § 40 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), dle kterého v případě podání učiněných prostřednictvím poštovní přepravy je podání učiněno v ten okamžik, kdy byla písemnost k poštovní přepravě předána.

IV. Vyjádření účastníků při ústním jednání

Ústního jednání ve věci se zúčastnil pouze pověřený zaměstnanec žalovaného. Žalobce, který s projednáním a rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasil, ani jeho zplnomocněný zástupce se bez předchozí omluvy k ústnímu jednání ve věci nedostavili.

Žalovaný setrval na svých závěrech obsažených v žalobou napadeném rozhodnutí, odkázal také na obsah podaného vyjádření k žalobě a navrhl doplnit dokazování o vyjádření Ing. R. Ch., vedoucího odboru správy majetku města Uherského Hradiště, a dále fotografie dokládající dopravní značení (IP 13c) na parkovišti na ul. Stojanova v Uherském Hradišti a fotografie všech příjezdových cest do centra města Uherského Hradiště, včetně Palackého nám., se zachycením počátku zón s dopravním omezením IZ 8a (dříve IP 25a)

s vyobrazenými dopravními značkami IP 13c, tj. zón, kde je zakázáno stání bez uhrazení sjednané ceny parkovného.

Krajský soud provedl při ústním jednání důkaz těmito listinami a o vlastní vůli také mapovými podklady a fotografiemi parkovacího prostoru na ul. Stojanova a Palackého nám. (vytištěnými z webových stránek portálu www.mapy.cz), které doplňují skutkový stav věci zjištěný v řízení správními orgány.

V. Posouzení věci krajským soudem

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Dle § ustanovení 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, přičemž o věci samé rozhodl po provedeném jednání, neboť žalobce vyslovil s rozhodnutím věci bez nařízení jednání svůj nesouhlas. Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.

Žalovaný předně ve svém vyjádření k podané žalobě poukazoval na opožděnost podané žaloby a v této souvislosti navrhoval, aby žaloba byla z tohoto důvodu odmítnuta. Krajský soud na úvod k této otázce uvádí, že napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 27. 5. 2015. Žalovaný (a nutno konstatovat, že zcela pochopitelně) ve své úvaze o opožděnosti předmětné žaloby vycházel z otisku razítka podatelny soudu, které osvědčuje její faktické doručení krajskému soudu dne 22. 10. 2014. Žaloba však byla podána k poštovní přepravě prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, přičemž z podacího razítka na připojené obálce krajský soud ověřil, že žaloba byla podána k poštovní přepravě v zahraničí, a to konkrétně dne 30. 6. 2015 (nikoli tedy dne 26. 7. 2015 ve Spolkové republice Německo, jak zástupce žalobce mylně uvádí v podané replice). V souladu s ustanovením § 40 odst. 4 s. ř. s. tedy lhůta pro podání žaloby zůstala zachována a žaloba byla podána včas.

Krajský soud tedy mohl přistoupit k věcnému přezkumu jednotlivých žalobních námitek, přičemž se v první řadě zabýval otázkou, zda v daném případě byly naplněny podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu a zda správní orgán I. stupně učinil veškeré nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupků.

Z předloženého správního spisu v této souvislosti vyplynulo, že dne 30. 9. 2014 byla správnímu orgánu I. stupně postoupena Městskou policií Uherské Hradiště oznámení o podezření ze spáchání dopravního přestupku (ze dne 25. 9. 2014, č. j. MUUH-MP/76986/2014/sukup Spis/2715/2014, a ze dne 25. 9. 2014, č. j. MUUH-MP/76988/2014/sukup Spis/2715/2014), dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Šlo o přestupek spáchaný dne 20. 8. 2014 v 10:14 hod., na ulici Palackého nám. u č. p. 349 v Uherském Hradišti, a dále přestupek spáchaný dne 3. 9. 2014, v 10:48 hod., na ulici Stojanova u č. p. 478 v Uherském Hradišti, kdy blíže neurčený řidič tam specifikovaného vozidla v rozporu s dopravní značkou IP 13c „*Parkoviště s parkovacím automatem*“,

vyobrazené též jako součást dopravní značky IP 25a „Zóna s dopravním omezením“, stál s vozidlem na takto označeném parkovišti, aniž by uhradil parkovací poplatek, a porušil tak ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu.

Správní orgán I. stupně na základě těchto oznámení zaslal žalobci výzvu ze dne 8. 10. 2014, č. j. MUUH-OD/80453/2014/TomS Spis/15607/2014, podle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu k zaplacení určené částky ve výši 900 Kč, kterou žalobce osobně převzal dne 13. 10. 2014. Součástí výzvy bylo poučení, že v době splatnosti uvedené částky má žalobce právo namísto zaplacení určené částky písemně oznámit správnímu orgánu na adresu uvedenou v záhlaví této výzvy osobu řidiče, která v inkriminovaném čase skutečně řídila žalobcem provozované vozidlo, přičemž sdělení totožnosti řidiče by bylo posouzeno jako podání vysvětlení dle ustanovení § 60 zákona o přestupcích. Na tuto výzvu žalobce nereagoval a správní orgán I. stupně podáním ze dne 2. 12. 2014, č. j. MUUH-OD/94858/2014/UrbP Spis/15607/2014, věc odložil dle ustanovení § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích. Následně byl žalobci jako provozovateli vozidla zaslán příkaz o uložení pokuty ze dne 2. 12. 2014, č. j. MUUH-OD/76986/2014/UrbP Spis/15607/2014, který mu byl doručen dne 8. 12. 2014. Dne 12. 12. 2014 byl správnímu orgánu I. stupně doručen prostřednictvím zmocněnce žalobce, a to společnosti FLEET Control s.r.o., odpor proti příkazu. Správní orgán I. stupně přípisem ze dne 16. 12. 2014, č. j. MUUH-OD/98412/2014/UrbP Spis/15607/2014, předvolal žalobce k ústnímu jednání. Dne 8. 1. 2015 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno sdělení žalobce s uvedením osoby, která měla mít vozidlo v užívání, kdy žalobce označil jako tuto osobu pana P. K., nar. X, trvale bytem Č. A. 601, P. 6, a navrhl jeho předvolání k podání svědecké výpovědi. Dne 12. 1. 2015 byl pod č. j. MUUH-OD/8773/2015/UrbP Spis/15607/2014 sepsán protokol o projednání správního deliktu, k němuž se žalobce ani jeho zmocněnec nedostavili, jak plyne z jeho obsahu.

Dne 3. 2. 2015 pak správní orgán I. stupně vydal pod č. j. MUUH-OD/76986/2014/UrbP Spis/15607/2014 rozhodnutí, jímž byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 900 Kč za spáchání správního deliktu provozovatele vozidla dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, čehož se měl žalobce dopustit tím, že jako provozovatel vozidla tovární značky Audi registrační značky ..., v rozporu s ustanovením § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Dne 20. 8. 2014 v 10:14 hod., na ulici Palackého nám. u č. p. 349 v Uherském Hradišti, a dne 3. 9. 2014, v 10:48 hod., na ulici Stojanova u č. p. 478 v Uherském Hradišti, totiž blíže neurčený řidič uvedeného vozidla v rozporu s dopravní značkou IP 13c „Parkoviště s parkovacím automatem“, která byla vyobrazena jako součást dopravní značky IP 25a „Zóna s dopravním omezením“, stál s vozidlem na takto označeném parkovišti, aniž by uhradil parkovací poplatek. Současně byla prvostupňovým rozhodnutím žalobci uložena povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

Žalobce doručil správnímu orgánu I. stupně dne 6. 2. 2015 přípis se sdělením, že podává odvolání. Na výzvu k doplnění odvolání ze dne 9. 2. 2015, č. j. MUUH-OD/10362/2015/UrbP Spis/15607/2014, žalobce reagoval prostřednictvím svého zástupce sdělením, že byl krácen na svých právech, neboť k ústnímu jednání ve věci nebyl ke svědecké výpovědi předvolán řidič vozidla, pan P. K., nar. X., trvale bytem Č. A. 601, P. 6. Žalovaný o

odvolání rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím tak, že toto odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

Žalobce zpochybňoval zákonnost uvedeného postupu správního orgánu I. stupně, jelikož měl za to, že řízení o správním deliktu provozovatele vozidla bylo zahájeno, aniž by správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. S argumenty žalobce se však krajský soud neztotožnil.

Ve smyslu ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se „*právnícká nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem*“. Odstavce 2 až 5 téhož ustanovení zákona obsahují popis okolností a podmínek, které musí objektivně nastat, aby právnícká nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídala. Dle odstavce 4 zmíněného ustanovení obecní úřad obce s rozšířenou správní delikt projedná pouze, pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a

a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě nebo

b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.

Podle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu obecní úřad obce s rozšířenou působností bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku vyzve provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky, pokud

a) jsou splněny podmínky podle § 125f odst. 2,

b) totožnost řidiče vozidla není známa nebo není zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku a

c) porušení je možné projednat uložením pokuty v blokovém řízení.

Výzva provozovateli motorového vozidla musí podle ustanovení § 125h odst. 4 zákona o silničním provozu obsahovat popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, označení přestupku, jehož znaky skutek vykazuje, výši určené částky, datum splatnosti určené částky a další údaje nezbytné pro provedení platby a poučení podle odstavců 6 a 7. Zákonodárce tuto výzvu do znění zákona včlenil nepochybně proto, aby dal provozovateli vozidla, jehož zavinění za daný správní delikt je koncipováno jako zavinění objektivní, možnost zaujmout k vytýkanému správnímu deliktu odpovídající postoj. Provozovatel vozidla tak má možnost uvážit, jakým způsobem bude na výzvu reagovat. Může sdělit totožnost řidiče vozidla v době spáchání přestupku (§ 125h odst. 6 zákona o silničním provozu), může sporovat správnost, úplnost a obsah výzvy (§ 125h odst. 4 téhož zákona), stejně tak může namítat zproštění odpovědnosti s odkazem na § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu, případně může „určenou částku“ uhradit, což má za následek odložení věci (§ 125h odst. 5 silničního zákona).

Z citovaných ustanovení vyplývá subsidiární odpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt vůči odpovědnosti řidiče za přestupek (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014 - 45, dostupný na www.nssoud.cz).

„*Přednost*“ odpovědnosti za přestupek je pak dále patrná i z ustanovení § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, podle kterého správní orgán poučí provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Ke zjištění pachatele přestupku je správní orgán povinen učinit nezbytné kroky, které spočívají zpravidla v zaslání výzvy provozovateli vozidla, aby označil skutečného řidiče vozidla v době spáchání přestupkového jednání.

Právní úpravou správního deliktu provozovatele vozidla se přitom ve své rozhodovací činnosti opakovaně zabýval již Nejvyšší správní soud. V rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 - 46, dostupném na www.nssoud.cz, ve kterém šlo o skutkově i právně obdobnou věc jako v nyní projednávaném případě, Nejvyšší správní soud uvedl, že „*při posuzování, zda správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, nelze ztrácet ze zřetele smysl a účel úpravy správního deliktu provozovatele vozidla, kterým bylo postihnout tzv. problematiku osoby blízké. V případech překročení maximální povolené rychlosti naměřené pomocí automatických radarů a v případech nesprávného parkování, správní orgány často jednoznačně zjistily spáchání přestupku, ale při zjišťování totožnosti pachatele byly odkázány na vysvětlení podané registrovaným provozovatelem vozidla. Pokud provozovatel odepřel podání vysvětlení s tím, že by jím vystavil postihu osobu blízkou (§ 60 odst. 1 věta za středníkem zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů), správní orgány se ocitly ve stavu důkazní nouze a věc odložily, protože při množství podobných dopravních přestupků bylo vyloučeno zjišťovat totožnost přestupců jinými způsoby. Cílem zavedení úpravy správního deliktu provozovatele vozidla bylo, aby zmíněná delikttní jednání nezůstala nepotrestána a aby za ně v případě nezjištění totožnosti pachatele odpovídal provozovatel vozidla, kterému byla § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu stanovena povinnost zajistit, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích (viz zápis z hlasování v Poslanecké sněmovně o návrhu novely zákona o silničním provozu vráceném Senátem ze dne 6. 9. 2011, dostupný na <http://www.psp.cz/eknih/2010ps/stenprot/021schuz/s021045.htm>). Kasační soud se vyjádřil k účelu úpravy, jež byla do zákona o silničním provozu vložena novelou provedenou zákonem č. 297/2011 Sb., v rozsudku ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014 - 21: „Evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci - nástroje spáchání protiprávnosti - z hlediska veřejného práva primárně identifikovatelnou a konkrétní osobou“.*

Následně Nejvyšší správní soud pokračoval, že „*by šlo proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. Dobrý příklad poskytuje věc řešená Krajským soudem v Hradci Králové v rozsudku*

ze dne 28. 8. 2014, č. j. 30 A 92/2013 - 27, kde provozovatelem vozidla byla autopůjčovna, která na základě výzvy poskytla správnímu orgánu údaje o subjektu, jenž měl v době spáchání přestupku vozidlo pronajaté, a přiložila příslušnou nájemní smlouvu; krajský soud uzavřel, že správní orgány měly vyvinout větší úsilí ke kontaktování označené obchodní společnosti a jejího jednatele, který dle sdělení provozovatele vozidlo osobně přebíral. Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014 - 21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.“

V souvislosti s výše citovanými závěry z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce byl jako provozovatel vozidla vyzván výzvou ze dne 8. 10. 2014, č. j. MUUH-OD/80453/2014/TomS Spis/15607/2014, doručenou mu dne 13. 10. 2014, k zaplacení určené částky ve výši 900 Kč ve lhůtě 15 dnů a současně byl srozumitelně poučen, že ve stejné lhůtě má právo namísto uhrazení stanovené částky sdělit správnímu orgánu totožnost řidiče, který vozidlo v inkriminovaném čase řídil. Na tuto výzvu však žalobce ve stanovené lhůtě nijak nereagoval, předepsanou částku neuhradil, osobu řidiče nesdělil, přičemž byl náležitě poučen o tom, že po uplynutí stanové lhůty bude v řízení pokračováno, pokud nebude určená částka uhrazena nebo nebude využito právo písemně sdělit údaje o totožnosti řidiče. Obsah poučení, které výzva obsahuje, bylo dostatečně konkrétní, srozumitelné a jednoznačné.

Dle ustanovení § 125h odst. 5, věty druhé, zákona o silničním provozu obecní úřad s rozšířenou působností v takovém případě pokračuje v šetření přestupku. Krajský soud však nesouhlasí s názorem žalobce, že za situace, která v přezkoumávané věci nastala, tedy kdy žalobce totožnost řidiče vozidla, který se měl přestupků dopustit, správnímu orgánu k výzvě dle ustanovení § 125h zákona o silničním provozu ve stanovené lhůtě nesdělil, bylo povinností správního orgánu vyzývat žalobce ke sdělení totožnosti řidiče ve smyslu ustanovení § 10 odst. 4 zákona o silničním provozu. Tuto povinnost měl žalobce již na základě výzvy dle ustanovení § 125h zákona o silničním provozu. Jako nadbytečné by se pak dle krajského soudu v daném případě jevilo také vyzývat žalobce k podání vysvětlení dle ustanovení § 60 zákona o přestupcích, a to především s ohledem na znění ustanovení § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu. Dle tohoto ustanovení totiž platí, že by se případné sdělení totožnosti řidiče v reakci na výzvu ze dne 8. 10. 2014, č. j. MUUH-OD/80453/2014/TomS Spis/15607/2014, považovalo za podání vysvětlení. Za této situace se proto jeví logickým a správným následný postup správního orgánu I. stupně, který věc odložil dle ustanovení § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích a následně vydal příkaz ze dne 2. 12. 2014, č. j. MUUH-OD/76986/2014/UrBP Spis/15607/2014, ve věci řízení o správním deliktu žalobce coby provozovatele vozidla. Podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu tedy byla v daném případě naplněna a správní orgán postupoval zcela v souladu se zákonem, pokud řízení o přestupku odložil a správní delikt podle ustanovení § 125f zákona o silničním provozu projednal se žalobcem jako s provozovatelem vozidla.

Správnost a zákonnost tohoto postupu pak nemůže zpochybnit ani námitka žalobce spočívající v tvrzené nesrozumitelnosti výzvy ze dne 8. 10. 2014, č. j. MUUH-OD/80453/2014/TomS Spis/15607/2014. Krajský soud v této souvislosti konstatuje, že předmětná výzva byla co do svého obsahu zcela srozumitelná a jednoznačná, přičemž naplňovala také veškeré náležitosti stanovené v § 125h odst. 4 zákona o silničním provozu. Byla-li by přesto daná výzva pro žalobce matoucí, či si nebyl jist výší částky, k jejímuž uhrazení byl povinen, nic mu nebránilo, aby na výzvu reagoval a své pochybnosti o obsahu sdělil správnímu orgánu I. stupně. Pasivita žalobce a následné vznesení této námítky až v řízení před správním soudem naopak v tomto případě svědčí spíše o její účelovosti.

Dovolával-li se dále žalobce provedení výsledku oznámeného pachatele přestupků a pochybení správních orgánů při dokazování (a jeho rozsahu), ani těmito žalobními námitkami krajský soud nepřisvědčil. Krajský soud uvádí, že v přezkoumávané věci je nutno vycházet z toho, že po marném uplynutí stanovené patnáctidenní lhůty, kdy žalobce na výzvu správního orgánu dle ustanovení § 125h zákona o silničním provozu žádným způsobem nereagoval, neměl správní orgán jinou možnost než pokračovat v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Je pravdou, že žalobce správnímu orgánu následně v průběhu řízení o správním deliktu provozovatele vozidla vyjádřením datovaným dne 8. 1. 2015 sdělil, že „vozidlo měl v dané době k užívání P. K., Č. A. 601, P. 6, nar. X“, a zároveň navrhl provedení jeho svědecké výpovědi. V podané žalobě pak žalobce zároveň namítal, že výsledkem označeného pachatele přestupků mohly být zjištěny okolnosti vylučující protiprávnost jeho jednání.

K uplatnění těchto tvrzení však byl a je dán prostor při zjišťování pachatele přestupků, nikoli až v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Žalobce byl ve výzvě podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu poučen o možnosti sdělit správnímu orgánu údaje o řidiči vozidla, do odložení věci (2. 12. 2014) však žalobce osobu řidiče správnímu orgánu nesdělil. Nejprve byl tedy žalobce při zjišťování pachatele přestupků zcela pasivní a až následně (dne 8. 1. 2015), tj. poté, co byla věc odložena, poskytl správnímu orgánu svá (nová) tvrzení o řidiči vozidla. V tu dobu však již bylo řízení o spáchání přestupků řidičem vozidla, v němž by mohly mít žalobcovy údaje význam, odloženo. Znovu zahájit řízení o přestupku řidiče vozidla poté, co bylo zahájeno řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, není podle ustanovení § 125g odst. 1 zákona o silničním provozu možné; toto pravidlo lze prolomit, pouze pokud se provozovatel vozidla zproští odpovědnosti za správní delikt podle ustanovení § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu.

Žalobce se tedy navrhovaným výsledkem označeného řidiče pokoušel prosadit posouzení, zda bylo jednání řidiče vozidla přestupkem či nikoliv až v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Jistě si však nejméně jeho zástupce musel vědom, že v tomto řízení již není možno označeného řidiče vozidla za přestupek postihnout, neboť nelze zahájit řízení o jeho přestupku (§ 125g odst. 1 zákona o silničním provozu). Obdobnou procesní konstrukci přitom Nejvyšší správní soud odmítl již v rozsudku ze dne 28. 11. 2016, č. j. 8 As 156/2016 - 35, dostupném na www.nssoud.cz, ve kterém uvedl: „*Stěžovatelovu procesní konstrukci zamezující rozhodnout jak o přestupkové odpovědnosti řidiče, tak o odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt, správně odmítl krajský soud aprobovat. Ani Nejvyšší správní soud nemíní na tuto hru přistoupit a její pravidla akceptovat. Ke kasační argumentaci*

proto odkazuje na přiléhavé odůvodnění rozsudku krajského soudu a dodává: smyslem těchto triků není zajistit stěžovateli spravedlivý proces se zákonným výsledkem, ale za pomoci procesních úskoků zbavit stěžovatele následků odpovědnosti, které na něho právě v důsledku zákonné úpravy dopadly. Nejvyšší správní soud nepochybně právo stěžovatele hájit se ve správním i navazujícím soudním řízení jakkoliv; uvedené však neznamená, že by správní orgány či soudy byly povinny praktiky jeho obhajoby akceptovat. Pro založení odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt je sice podle § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu nutné, aby porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazovalo znaky přestupku podle zákona o silničním provozu, toto ustanovení však nelze vykládat tak, že jsou správní orgány v řízení o správním deliktu povinny zjišťovat, zda byly naplněny všechny předpoklady přestupkové odpovědnosti řidiče vozidla. Pro splnění podmínky podle § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu proto postačí, že jednání řidiče vykazuje znaky přestupku. Prokazování, zda jednání řidiče bylo rozporné se zákonem v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, by bylo v rozporu s výše popsanou subsidiaritou odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek. Cílem zavedení úpravy správního deliktu provozovatele vozidla přitom bylo, aby deliktní jednání nezůstala nepotrestána a aby za ně v případě nezjištění totožnosti pachatele odpovídal provozovatel vozidla.“

Krajský soud se proto v nyní posuzovaném případě ztotožnil také s postupem správního orgánu I. stupně, který následně odmítl kontaktovat žalobcem označeného řidiče a provést jeho svědeckou výpověď. Správní orgán I. stupně se s tímto důkazním návrhem žalobce náležitě vypořádal, a to v souladu s požadavky kladenými na odůvodnění Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 26. 10. 2007, č. j. 2 As 30/2007 - 58, na nějž žalobce v podané žalobě odkazoval. Ve svém rozhodnutí k tomu správní orgán I. stupně uvedl, že „*je mu známo, že pan P. K. zastupuje různé osoby ve správním řízení, ale jeví se mu zcela nevěrohodné, že pan P. K. řídí vozidla těchto osob nejen po Zlínském kraji, ale po celé České republice, ještě dřív než je začne zastupovat. Správní orgán odmítl kontaktovat pana P. K. s odůvodněním, že pan P. K. se chová obstrukčně, poštu na adrese trvalého pobytu nepřebírá, stejně tak na různých adresách v zahraničí, které jsou správním orgánům napříč Českou republikou proslulé. Není proto smysluplné, aby správní orgán v tomto případě se snažil panu P. K. mechanicky doručit zásilku, když dopředu je zřejmé, nebo alespoň vysoce pravděpodobné, že tyto pokusy budou neúspěšné.*“ Právě uvedené závěry pak platí tím spíše, že adresa trvalého pobytu jmenovaného je adresou ohlašovny, Úřadu městské části Praha 6.

Ve shodě s výše citovanými závěry Nejvyššího správního soudu pak krajský soud konstatuje, že takto učiněné oznámení žalobce o totožnosti řidiče nelze hodnotit ani jako vážně míněnou obranu, jejímž smyslem by byl postih konkrétního skutečného řidiče vozidla za spáchané přestupky, příp. objasnění skutkových okolností jejich spáchání, ale jako zcela účelovou, promyšlenou a obstrukční procesní strategii nemající jiný smysl a účel než zbavení se odpovědnosti za protiprávní jednání. K tomuto závěru opravňují krajský soud bohaté poznatky z vlastní rozhodovací praxe, jakož i z rozhodovací činnosti ostatních správních soudů ve skutkově a právně obdobných věcech (k tomu srovnej např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30. 5. 2016, č. j. 31 A 52/2014 - 67, Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 20. 1. 2016, č. j. 52 A 84/2015 - 61, Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 1. 2014, č. j. 57 A 10/2015 - 28, Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 9. 3. 2016, č. j. 10 A

116/2015 - 31, nebo Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, ze dne 8. 7. 2015, č. j. 52 A 64/2014 - 38, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

Žalobce se dále v podané žalobě neztotožnil s úvahami správního orgánu ohledně stanovení výše sankce za spáchání správního deliktu provozovatele vozidla. Namítal, že správní orgán nehodnotil v jeho prospěch žádnou polehčující okolnost, a dále tvrdil, že se žalobce „*obdobného protiprávního jednání dopouští opakovaně*“, aniž by bylo zřejmé, jak k takovému závěru dospěl.

K ukládání pokut za správní delikt provozovatele vozidla zákon o silničním provozu v § 125f odst. 3 stanoví, že za správní delikt podle odstavce 1 se uloží pokuta a že pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10 000 Kč. Kritéria pro určení výše pokuty jsou mj. stanovena v § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu, podle něhož se při určení výměry pokuty právnické osobě *příhlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán*. Toto ustanovení se výslovně týká pouze právnických osob. Proto § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu stanoví, že *na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby; obdobně to platí pro odpovědnost fyzické osoby za správní delikt podle § 125d*. V tomto ohledu je třeba uvést, že odkaz na § 125d v závěru ustanovení § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu, ve znění účinném do 6. 11. 2014, byl matoucí, neboť úmyslem zákonodárce bylo z logiky věci odkázat na ustanovení § 125f zákona o silničním provozu [viz také komentář k § 125e zákona in: Bušta, P., Kněžínek, J. Zákon o silničním provozu: Komentář. Wolters Kluwer: „*Ustanovení dříve namísto na § 125f chybně a zmatečně odkazovalo na § 125d, v důsledku čehož existovala výkladová pochybnost, jaká promlčecí doba platí v případě správního deliktu provozovatele. Důvodová zpráva k novele, která chybný odkaz opravila, konstatovala, že se jednalo jen o "legislativně technickou úpravu" odkazu, tedy nikoliv o věcnou změnu (viz sněmovní tisk č. 173/0, Poslanecká sněmovna, 7. volební období, 2014, www.psp.cz)*“]. Krajský soud proto vychází z toho, že kritéria uvedená v ustanovení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu pro určení výše pokuty za správní delikt dle ustanovení § 125f zákona o silničním provozu bylo třeba uplatnit na právnické osoby, fyzické osoby při podnikání nebo v přímé souvislosti s ním a rovněž na další fyzické osoby, tedy že se vztahovala i na žalobce (k tomu shodně srovnej také rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 26. 7. 2016, č. j. 29 A 76/2014 - 33, dostupný na www.nssoud.cz).

V rozsudku ze dne 20. 4. 2006, č. j. 4 As 14/2005 - 84, dostupném na www.nssoud.cz, pak Nejvyšší správní soud uvedl, že „*řádné odůvodnění ukládané sankce v případě správního trestání je základním předpokladem pro přezkoumatelnost úvahy, kterou byl správní orgán při svém rozhodování veden. Zohledněním všech hledisek, jež lze v konkrétní věci považovat za relevantní, pak určuje míru zákonnosti stanoveného postihu. (...) Jednotlivé logické kroky, které vedly správní orgán ke stanovení konkrétní výše pokuty, je přitom třeba formulovat precizně a jednoznačně, aby odůvodnění stanovené výše pokuty bylo přezkoumatelné. Hodnocení individuální povahy protiprávního jednání musí přitom rozlišovat zvažované okolnosti na přitěžující a polehčující*“. Jinými slovy, v rozhodnutí o uložení správní sankce

musí být zohledněna všechna zákonná kritéria, která musí být formulována precizně a jednoznačně.

V dané věci přitom z obsahu rozhodnutí správního orgánu I. stupně plyne, že správní orgán se odůvodněním výše pokuty zabýval (viz str. 5 rozhodnutí), kdy k uložené sankci uvedl: *„Při určení výše pokuty správní orgán přihlédl k závažnosti správních deliktů, kdy se jedná o novou skutkovou podstatu správních deliktů, vyplývající z nové právní úpravy, ke které došlo právě zneužíváním institutu osoby blízké, na kterou se vlastníci či provozovatelé vozidel, tedy potencionální řidiči vozidla v době spáchaných přestupků, v minulosti často vymlouvali a tak se vyhýbali sankčnímu postihu za spáchané přestupky. Správní orgán vidí závažnost takového jednání jako nemalou, neboť došlo k situaci, kdy se řidič dopustil přestupků a provozovatel svým pasivně rezistentním přístupem umožnil, aby nebyl za toto jednání pachatel potrestán. Dále správní orgán přihlédl ke způsobu spáchání správních deliktů, jejich následkům a k okolnostem, za nichž byly spáchány. Byly spáchány porušením právní povinnosti stanovené zákonem provozovateli vozidla a jejich následek nebyl ve způsobení majetkové škody ani škody na zdraví, ale "jenom" morálního charakteru, čímž byl poškozen zájem společnosti. Správní orgán vzal při svém rozhodování taktéž v úvahu, že pan J. Ú. měl dostatek času k napravení protiprávního stavu, k čemuž mu správní orgán poskytl možnost, a to výzvu k zaplacení určené částky 900,- Kč do 15 dnů, kterou povinný nerespektoval, nebo mohl oznámit řidiče vozidla v době spáchání přestupků. Částku však nezaplatil a sdělil jméno řidiče, jehož správní orgán ze shora uvedených důvodů odmítl kontaktovat. K žádné polehčující okolnosti správní orgán nemohl přihlídnout, neboť pan J. Ú. se obdobného protiprávního jednání dopouští opakovaně. Je také tohoto názoru, že prostor daný zákonodárcem pro volné uvážení při ukládání sankce využil správně a že uložená sankce je úměrná charakteru správních deliktů a zohledňuje jak společenskou nebezpečnost a závažnost pochybení povinného, tak míru zavinění a okolnosti, za nichž došlo k porušení zákona o provozu.“*

Krajský soud sice v návaznosti na výše uvedené podotýká, že především pokud správní orgán I. stupně hodnotí četnost protiprávního jednání účastníka řízení, bylo by vhodné, aby tak napříště učinil odkazem a označením konkrétních řízení, která byla v minulosti se žalobcem vedena. Přesto však dle názoru krajského soudu takto formulované odůvodnění ob stojí, neboť jsou z něj seznatelné úvahy správního orgánu, kterými byl při stanovení výše pokuty veden, jakož i vypořádání se se zákonnými kritérii, kterými byl správní orgán povinen se při ukládání sankce zabývat. Odhlédnout pak v této souvislosti nelze ani od skutečnosti, že žalobce podal ve věci blanketní odvolání, a žalovaný tak nemohl případně pochybení správního orgánu I. stupně napravit, neboť i tuto námitku žalobce vznesl až v podané žalobě. Žalobcův „povzdech“ nad skutečností, že je fakticky trestán za něco, čemu se sám nemohl bránit, považuje krajský soud za zcela lichý. Minimálně zástupce žalobce si jako osoba znalá práva je vědom skutečnosti, že odpovědnost za správní delikt provozovatele vozidla je dle ustanovení § 125f zákona o silničním provozu koncipována jako odpovědnost objektivní. Z výše citovaných ustanovení zákona o silničním provozu pak navíc vyplývá subsidiární odpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt vůči odpovědnosti řidiče za přestupek (srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014 - 45, dostupný na www.nssoud.cz). Žalobce tedy měl možnost sdělit údaje

o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku, a jestliže se rozhodl této možnosti nevyužít, není takto uplatněná argumentace nyní na místě.

Nad rámec výše uvedeného nicméně krajský soud poznamenává, že zabývat se podrobněji danou žalobní námitkou nebylo nutné ani z následujících důvodů. V případě žalobce byla pokuta uložena ve výši 1 900 Kč, přičemž nejnižší možná sankce, která v daném případě přicházela v úvahu, byla pokuta ve výši 1 500 Kč. Je tedy zřejmé, že v případě žalobce by i při podrobnějším odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, případně při jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, byla „ve hře“ částka maximálně ve výši 400 Kč. Přiměřeně přitom zdejší soud (byť si je vědom odlišností mezi nynější a odkazovanou věcí) poukazuje také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2013, č. j. 4 As 71/2013 - 35, dostupný na www.nssoud.cz, v němž Nejvyšší správní soud uvedl, že je „přesvědčen, že je nutné vždy zvážit a vyhodnotit, jak se procesní vada dotkla právní sféry adresáta veřejné správy. Pokud se procesní vada právní sféry adresáta veřejné správy nedotkla, případně se na jeho postavení projevila pozitivním způsobem, není důvod takové správní rozhodnutí rušit pro nezákonnost. Zrušit takové správní rozhodnutí by podle přesvědčení Nejvyššího správního soudu bylo na místě, pokud by zásah do právní sféry adresáta byl negativní, nebyl by následným postupem správního orgánu odstraněn a pokud by negativní zásah dosahoval určité negativní míry. Jinými slovy pokud je zásah do práv velmi nepatrný, Nejvyšší správní soud nevidí důvod pro rušení příslušného rozhodnutí z důvodu jakéhokoli procesního pochybení správního orgánu, a to v souladu se zásadou *de minimis non curat praetor* (maličkostmi se soudce nezabývá) – srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2010, č. j. 8 As 56/2009 - 99“.

I v nynějším případě tedy krajský soud shledává prostor pro uplatnění zmíněné tradiční právní zásady *de minimis non curat praetor* (k této zásadě srovnej např. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 9. 4. 2013, č. j. 45 Af 18/2012 - 25, publikovaný pod č. 2897/2013 Sb NSS, dostupný na www.nssoud.cz; a dále případ, kdy Nejvyšší správní soud nepovažoval za nepřezkoumatelné rozhodnutí správního orgánu s ohledem na výslovné nezohlednění míry zavinění, lze nalézt také v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 As 25/2013 - 23, dostupném na www.nssoud.cz). Jak již bylo řečeno výše, lze-li v případě žalobce na základě případně doplněného odůvodnění uvažovat o „korekci“ výše pokuty maximálně v částce 400 Kč, nejví se smysluplným rozhodnutím z tohoto důvodu zrušovat a věc vracet žalovanému k dalšímu řízení, které by se následkem tohoto postupu jenom dále protahovalo. Krajský soud tak uzavírá, že i pokud by shledal žalobní námitku o nedostatečném odůvodnění výše uložené pokuty důvodnou, nebyla by tato s ohledem na zásadu procesní ekonomie důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V souvislosti s uvedeným ovšem krajský soud zdůrazňuje, že takto vyslovený právní závěr nemůže být ze strany správních orgánů vykládán tak, že nemají povinnost svá rozhodnutí, a to i ohledně výše uložené sankce, důsledně a řádně odůvodňovat. Na to ostatně krajský soud upozornil již shora. K tomuto postupu mohl krajský soud přistoupit pouze s ohledem na konkrétní okolnosti dané věci, které lze spatřovat např. v tom, že o odpovědnosti za samotný správní delikt není pochyb, „rozdílová“ částka, o které by žalovaný následně rozhodoval, dosahuje bagatelní výše, a to rovněž vzhledem k tomu, že ze správního ani soudního řízení nevyplývá, že by pro osobu žalobce měla větší než

nepatrný význam (k tomu shodně srovnej již výše zmiňovaný rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 26. 7. 2016, č. j. 29 A 76/2014 - 33, dostupný na www.nssoud.cz).

Podstatou poslední uplatněné žalobní námitky žalobce pak bylo tvrzení, že správní orgán v řízení nijak neprokázal, že by vozidlo žalobce bylo zaparkováno v působnosti dopravní značky IP 13c, a to v době, kdy je parkování na daném místě zpoplatněno.

Krajský soud předně připomíná, že neobstojí názor žalobce, že úřední záznam nemůže být považován za důkazní prostředek a nemůže být proveden k důkazu. Z aktuální judikatury Nejvyššího správního soudu totiž vyplývá, že podezřelého z přestupku nelze postihnout výhradně na základě úředního záznamu, aniž by byly proti němu jakékoliv jiné důkazy. Listiny předložené policií k postihu pachatele přestupku však postačují, pokud existují proti přestupci další důkazy, které ve spojitosti s daty z úředního záznamu činí skutkovou situaci jasnou, přestupcem nezpochybněnou. V takové situaci lze z úředního záznamu vycházet. Tyto závěry vyslovil Nejvyšší správní soud např. v rozsudcích ze dne 27. 2. 2014, č. j. 4 As 118/2013 - 61, ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 45/2013 - 37, nebo ze dne 29. 5. 2014, č. j. 10 As 25/2014 - 48, všechny dostupné na www.nssoud.cz.

V dané věci přitom není pravdou, že by skutkový stav byl prokázán pouze úředními záznamy. Z obsahu napadeného rozhodnutí plyne, že správní orgány dospěly ke svým závěrům na základě oznámení o podezření ze spáchání dopravního přestupku Městské policie Uherské Hradiště (ze dne 25. 9. 2014, č. j. MUUH-MP/76986/2014/sukup Spis/2715/2014, a ze dne 25. 9. 2014, č. j. MUUH-MP/76988/2014/sukup Spis/2715/2014), a zejména na základě fotodokumentace pořízené zasahujícími strážníky na místě samém, z níž je zřejmé, kde se vozidlo žalobce (jako provozovatele) nacházelo.

V souvislosti s tím pak žalobce dále namítal, že správní orgán nijak neprokázal, že vozidlo žalobce bylo zaparkováno v působnosti dopravní značky IP 13c, a to navíc v době, kdy je parkování v daném místě zpoplatněno. K takto uplatněnému okruhu námitek, jimiž se žalobce pokouší zpochybnit skutkový stav zjištěný správními orgány, je třeba předně zdůraznit, že tyto námitky byly poprvé uplatněny až v podané žalobě (obdobně subjekt zastupující žalobce ve správním řízení postupoval v řadě jiných věcí, které správní soudy již projednávaly, a obstrukční charakter jeho strategie je proto pro správní soudy notorií, jak krajský soud uvedl již výše). Domníval-li se žalobce, že správní orgán I. stupně pochybil při zjišťování skutkového stavu, nic mu nebránilo namítnout to již v podaném odvolání, což však neučinil. Jak přitom již mnohokrát konstatoval Nejvyšší správní soud, základním smyslem a účelem přezkumu správních rozhodnutí ve správním soudnictví je poskytnutí soudní ochrany v případech, kdy osoby, jež tvrdí, že byly na svých právech dotčeny, se svých práv nedomohly před správním orgánem, ač se o to pokusily. *„Cílem správního soudnictví není nahrazovat řízení před správním orgánem, neboť soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako odvolací řízení v plné apelaci. V takovém případě by byla totiž popřena samotná koncepce správního soudnictví založená na následném přezkumu zákonodárných pravomocných správních rozhodnutí. Základním smyslem a účelem přezkumu správních rozhodnutí ve správním soudnictví je poskytnout soudní ochranu osobám, jež tvrdí, že byly na svých právech dotčeny, a nedomohly se svých práv před správním orgánem, ač se o to pokusily. V řízení před správními soudy proto nelze posuzovat důvodnost námítky týkající se*

nesprávnosti skutkových zjištění, která byla účelově uplatněna až v řízení před krajským soudem“ (k tomu srovnej bod 15 odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2015, č. j. 9 As 42/2015 - 39, či rozsudky téhož soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014 - 43, ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 - 39, či ze dne 7. 10. 2015, č. j. 9 As 27/2015 - 59, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Nad rámec výše uvedeného odůvodnění pak krajský soud zároveň doplňuje, že obdobné námitky zpochybňující skutkový stav již byly předmětem přezkumu ze strany krajských správních soudů, a to např. v rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, pobočky v Pardubicích, ze dne 20. 1. 2016, č. j. 52 A 84/2015 - 61, nebo Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 11. 1. 2017, č. j. 30 A 5/2016 - 32, oba dostupné na www.nssoud.cz.

V daném případě přitom to, kde byl zaparkován automobil žalobce, bylo spolehlivě prokázáno fotografiemi, které jsou součástí správního spisu ve spojení s oznámeními Městské policie Uherské Hradiště (ze dne 25. 9. 2014, č. j. MUUH-MP/76986/2014/sukup Spis/2715/2014, a ze dne 25. 9. 2014, č. j. MUUH-MP/76988/2014/sukup Spis/2715/2014), na nichž je zachycen automobil žalobce. Skutkový stav pak v tomto ohledu doplnily také mapové podklady a fotografie, provedené k důkazu soudem při ústním jednání (viz shora). Z povahy dopravní značky IP 13c (umístěné při vjezdu na parkoviště na ul. Stojanova v Uherském Hradišti) a IP 25a (vymezující zónu s dopravním omezením při vjezdu na Palackého nám. v Uherském Hradišti), jejíž součástí byla v daném případě vyobrazena značka IP 13c, je zřejmé, že tyto dopravní značky (včetně dodatkových tabulek) jsou v Uherském Hradišti umístěny na okraje těchto zón (na hlavních cestách vedoucích do centra), jak dokládají též k důkazu provedené fotografie. Tyto zóny přitom bývají mnohdy poměrně rozsáhlé, mohou zahrnovat i několik ulic či náměstí. Těžko si lze tedy představit, že by na snímcích pořizovaných policisty či strážníky vždy mohlo být současně zachyceno předmětné vozidlo a zmíněná dopravní značka s dodatkovými tabulkami. To je zcela nereálné. V souvislosti s tím pak krajský soud zároveň považuje za podstatné, že žalobce nikdy nezpochybnil, že by jeho vozidlo nebylo zaparkováno v Uherském Hradišti na Palackém náměstí a na ulici Stojanova, že by se tak nestalo konkrétního dne a v konkrétním čase (uvedeného v oznámeních Policie) a že by také řádně uhradil částku parkovného. Údaje o tom, kdy byly fotografie na místě samém pořízeny, jsou z předmětných oznámení rovněž zřejmé; v případě oznámení, č. j. MUUH-MP/76988/2014/sukup Spis/2715/2014, je pak tento údaj zobrazen také přímo na fotografii zachycující vozidlo žalobce. Žalobce přitom v průběhu správního řízení ani krajskému soudu nenabídl jinou věrohodnou variantu možného rozhodného skutkového děje a nepředestřel konkrétní skutkové okolnosti, které by zcela konkrétním a dostatečně určitým způsobem zpochybnilly věrohodnost a dostatečnost správním orgánem shromážděných důkazů. Za této situace proto krajský soud nemá důvod pochybovat o věrohodnosti zjištění učiněných policisty na místě samém, která jsou zachycena v obou předmětných oznámeních.

Krajský soud současně uzavírá, že i kdyby se v případě časových údajů jednalo o údaje měřené „pouze“ pracovním měřidlem (§ 3 odst. 4 zákona o metrologii), nebránila by tato skutečnost tomu, aby výstup z takového měřidla sloužil jako podklad rozhodnutí o protiprávním jednání (k tomu srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 11. 2015, č. j. 10 As 159/2014 - 36, dostupný na www.nssoud.cz), zvláště – a již to bylo

uvedeno výše – když žalobce k prokázání svých spekulativních (a *prima vista* účelových) tvrzení o nepřesnosti měření času nepředložil (a ani neoznačil) jediný důkaz.

VI. Závěr a náklady řízení

Krajský soud tak na základě všech výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudem a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Za náklady nad rámec běžné úřední činnosti nelze dle krajského soudu pokládat ani případné cestovní náklady vynaložené žalovaným k zajištění účasti na ústním jednání soudu, neboť účast na jednáních před soudem (a obhajoba vlastních vydaných správních rozhodnutí) spadá do běžného rámce činnosti správních orgánů. Krajský soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 27. července 2017

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu